

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.940 van 3 april 2003
in de zaak A.112.260/XIV-7123.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombaardstraat 23

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 12 maart 1964 en van Kirgizische nationaliteit, op 30 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 oktober 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 18 december 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur J. JANS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 10 juli 2001 en verklaart zich vluchteling op 18 juli 2001.

1.2. Op 23 juli 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 2 oktober 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Kirgizisch staatsburger, verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u sinds maart 1991 samenwoonde met uw vrouw, XXX waardoor u door uw familie niet meer werd aanvaard als familielid omwille van de Oeigoerse origine van uw vrouw. Uw familie zette u psychisch zwaar onder druk opdat u uw vrouw zou verlaten. In 1996 werd u geslagen door kozijns van u omdat u samenwoonde met een Oeigoerse vrouw. In 1998 werd u om dezelfde reden geslagen door een kozijn van u en zijn twee vrienden. Op 20 december 2000 werd u geslagen door uw familieleden en de familieleden van de bruid die voor u gekozen was, omdat u samenwoonde met een Oeigoerse vrouw en omdat u niet wilde trouwen met het meisje dat men voor u had gekozen. Noch u noch uw vrouw hebben ooit ergens klacht ingediend over de problemen die

u had met uw familieleden en de familieleden van de bruid die voor u gekozen was. Eind maart, begin april 2000 bent u een vriend, die lid was van de partij Arnamysh, tegengekomen terwijl hij deelnam aan een manifestatie ter ondersteuning van de voorzitter van de partij Felix Kulov die gevangen was gezet in afwachting van een rechtzaak. Vanaf toen ging u vaak met uw vriend naar manifestaties, demonstraties en bijeenkomsten ter verdediging van Kulov. U was geen lid van de partij Arnamysh maar u leefde mee met Kulov. Op 7 augustus 2000 werd u tijdens een manifestatie ter ondersteuning van Kulov opgepakt door de staatsveiligheid. U werd naar de UVD, de politie die bevoegd is voor heel het grondgebied van Kirgizstan, gevoerd. Op het politiebureau zei de onderzoeksrechter tegen u dat het fout was dat u contact had opgenomen met de partij Arnamysh en dat u problemen met de politie zou hebben indien u niet elk contact verbrak met de partij en indien u geen aanwijzingen gaf over het feit dat Kulov de opdracht had gegeven om Kolbajev, de directeur van een privébedrijf, te vermoorden. U zei dat u erover ging nadenken en u mocht dezelfde dag nog het politiebureau verlaten. Daarna werd u nog vier à vijf keer opgeroepen door de UVD. Men dwong u telkens, behalve de laatste keer, om aanwijzingen te geven over Kulov in verband met de moord op Kolbajev en om geen contact meer te hebben met de partij Arnamysh. Vanaf de tweede oproeping begon men u te chanteren. U riskeerde een gevangenisstraf van drie tot vijf jaar omdat u beschuldigd werd van het feit dat u een politieagent had geslagen. In november 2000 heeft men de beschuldiging tegen Kulov over de moord op Kolbajev ingetrokken. Sinds deze intrekking werd u eind januari 2001 nog één keer opgeroepen door de politie. Men vroeg u niet meer om aanwijzingen te geven over Kulov betreffende de moord op Kolbajev en men zei niets meer over de partij Arnamysh. De beschuldiging tegen u dat u een politieagent had geslagen bleef nog over. U heeft de onderzoeksrechter omgekocht om de zaak betreffende de politieman te sluiten en opdat de UVD u niet meer zou lastigvallen. De onderzoeker zei wel dat men om één of andere reden u in de toekomst terug zou kunnen beschuldigen van het feit dat u de politieagent heeft geslagen. U verliet samen met uw vrouw, XXX, uw minderjarige zoon en de minderjarige dochter van uw vrouw uit haar eerste huwelijk op 10 juli 2001 Kirgizstan. Op 18 juli 2001 vroeg u de status van vluchteling aan. U bent in het bezit van uw geboorteakte, rijbewijs, huwelijksakte, militair boekje en de geboorteakte van uw zoon.

Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met uw familieleden en met de familieleden van de bruid die men voor u heeft gekozen zich situeren in de private interpersoonlijke sfeer en bijgevolg niet voldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te komen voor bescherming door de Vluchtelingenconventie.

Ten tweede dient er te worden opgemerkt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen uw verschillende verklaringen. Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in het jaar 2000 zich kandidaat stelde om lid te worden van de partij Arnamis (Arnamysh) (DVZ, vraag 42). Tijdens uw verhoor in dringend beroep verklaarde u echter dat u zich nooit kandidaat heeft gesteld om lid te worden van deze partij (CGVS, p. 13). Het is merkwaardig dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt aangezien uw eventueel lidmaatschap van de partij Arnamis (Arnamysh) zeer gewichtig is in het kader van uw problemen.

Ten derde dient er te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van u en deze van uw vrouw, XXX. Uw vrouw beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de reispaspoorten van uw vrouw en uzelf heeft vernietigd (DVZ, vraag 41). Tijdens het verhoor in dringend beroep verklaarde u dat u deze paspoorten niet zelf heeft vernietigd (CGVS, p.5). Vervolgens beweerde u tijdens het verhoor in dringend beroep dat u op 7 augustus 2000 werd opgepakt door de staatsveiligheid (CGVS p. 11 en p. 15). Uw vrouw beweerde echter tijdens het verhoor in dringend beroep dat u nooit werd opgepakt door de staatsveiligheid (CGVS, p.7). Verder verklaarde u tijdens het verhoor in dringend beroep dat u vier à vijf keer werd opgeroepen door de UVD, de politie die bevoegd is voor heel het grondgebied van Kirgizstan (CGVS, p. 18). Uw vrouw beweerde echter tijdens het verhoor in dringend beroep dat u nooit werd opgeroepen door de politie (CGVS, p.7). Omwille van deze tegenstrijdigheden kan reeds ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen.

Ten vierde dient er te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u geen last meer heeft gehad met de Kyrgizische autoriteiten na eind januari 2001 (CGVS, p.21). Aangezien u pas op 10 juli 2001 Kirgizstan heeft verlaten en u bijgevolg ruim vijf maanden geen problemen heeft gekend in Kirgizstan wordt uw actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie door de Kyrgizische autoriteiten sterk ondermijnd. Gezien het voorafgaande kan in hoofdte van u geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden weerhouden. Uw geboorteakte, rijbewijs, huwelijksakte, militair boekje en de geboorteakte van uw zoon bevatten enkel persoonsgegevens en wijzigen bijgevolg niets aan bovenstaande beslissing.

(...).”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in limine litis een exceptie van opschorting van de rechtspleging voor de Raad van State opwerpt en in een nota ingediend ter griffie van de Raad van State het volgende vraagt:

“De procedure verder te zetten overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000;

In elk geval de procedure op te schorten totdat de strafrechtelijke instanties zich zullen hebben uitgesproken over de klachten die door de verzoekende partij en zijn echtgenote werden geformuleerd op 3 oktober 2002.”;

Overwegende dat de verzoekende partij op 3 oktober 2002 een strafklacht heeft ingediend bij het parket van de Procureur des Konings te IEPER; dat betreffende deze klacht een proces-verbaal van verhoor in een “niet -Nederlandse taal” werd opgesteld door de politie van 8950 HEUVELLAND (KEMMEL);

Overwegende dat uit de bijgebrachte verklaring van de verzoekende partij, onder voorbehoud van de appreciatiebevoegdheid van het bevoegde Parket, blijkt dat geen elementen te vinden zijn van constitutieve bestanddelen van een misdrijf dat de verzoekende partij zou ten laste leggen van een bepaald persoon; dat geen strafbepalingen worden vermeld; dat evenmin wordt aangehaald door wie en waar een misdrijf zou zijn gepleegd en geen aanwijzingen van schuld worden gepreciseerd; dat het opvalt dat de zogenaamde klacht wordt ingediend op 3 oktober 2002, nadat de Advocaat van XXX, bij wie woonplaatskeuze werd gedaan, op 19 september 2002 het bericht van vaststelling van 7 augustus 2002, voor de zitting van woensdag 9 oktober 2002 voor ontvangst ondertekent, daar waar de bestreden beslissing dateert van 2 oktober 2001; dat een dergelijke handelwijze de indruk geeft dat de klacht werd ingediend “pour les besoins de la cause”, en op het eerste gezicht niet veel voorstelt, wat blijkt uit wat volgt; dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij een dergelijke handelwijze van een asielzoeker die niet aarzelt om een oneigenlijk gebruik te maken van een strafklacht vóór de zitting van de XIVe kamer van de Raad van State, waarop zijn zaak wordt behandeld; dat bovendien de Raad van State geen wetsbepaling bekend is, waaruit zou blijken dat “le pénal tient l’administratif en état”; dat bijgevolg de behandeling van de zaak voor de Raad van State niet wordt opgeschort tot na de afhandeling van de “strafzaak”; dat er geen aanleiding is om, zoals gevraagd, de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toe te passen; dat dienvolgens de zaak wordt afgehandeld overeenkomstig artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit; dat de exceptie van opschorting van de procedure wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij, die er blijkbaar een gewoonte van maakt systematisch, te pas en te onpas excepties op te werpen, betoogt dat verzoeker de vorderingen tot nietigverklaring en tot schorsing laattijdig heeft ingediend;

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aangetekend werd verstuurd op 3 oktober 2001 naar de gekozen woonplaats van verzoeker en dat hij de verzoekschriften tot schorsing en tot nietigverklaring

op 30 oktober 2001 aangetekend heeft verstuurd naar de Raad van State, wat tijdig is, zodat de exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis wordt verworpen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, van de Conventie van Genève, van artikel 6 van het EVRM, en van de rechten van verdediging, en stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout heeft begaan;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever gebruik werd gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt om een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is wanneer de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat in dit verband de Commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat de problemen die verzoeker aanhaalt met zijn familieleden en met de leden van zijn schoonfamilie zich situeren in de private interpersoonlijke sfeer en bijgevolg niet in aanmerking kunnen komen voor bescherming door de Vluchtelingenconventie (eerste motief); dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van de heer XXX betreft, daaraan toevoegt dat verzoeker zelf heeft verklaard geen last meer te hebben gehad met de Kirgizische autoriteiten vanaf eind januari 2001 (nota’s CGVS, p. 21); dat vaststaat dat verzoeker met zijn gezin op 10 juli 2001 Kirgizstan verliet, zodat hij ruim vijf maanden geen problemen heeft gekend in zijn land van herkomst, waaruit blijkt dat de actuele vrees voor vervolging van verzoeker in de zin van de Vluchtelingenconventie sterk wordt ondermijnd (tweede motief); dat deze twee motieven determinerend zijn om te besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker; dat dit niet wordt weerlegd door verzoeker in zijn verzoekschrift, noch in zijn nota;

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens heeft besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag van verzoeker op basis van verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en op basis van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote, mevrouw XXX, die eveneens een

procedure heeft ingeleid bij de Raad van State, gekend onder het nummer A.112.326/XIV-7149, die op dezelfde datum in beraad werd genomen;

Overwegende dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde dat hij zich in het jaar 2000 kandidaat stelde om lid te worden van de partij Arnamysh (verhoor DVZ, vraag 42); dat verzoeker in dringend beroep verklaarde dat hij zich nooit kandidaat stelde om lid te worden van deze partij (verhoor CGVS, p. 13); dat in dit verband de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden overweegt dat het merkwaardig is dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, aangezien zijn eventueel lidmaatschap van de partij Arnamysh zeer gewichtig kan zijn in het kader van zijn asielrelaas; dat de Commissaris-generaal vervolgens overweegt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote, mevrouwXXX; dat de eerste tegenstrijdigheid betrekking heeft op het feit dat de echtgenote van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor DVZ, vraag 41) beweerde dat verzoeker de reispaspoorten van het echtpaar heeft vernietigd, terwijl hij tijdens het verhoor in dringend beroep verklaarde dat hij deze paspoorten niet zelf heeft vernietigd (verhoor CGVS, p. 5); dat de tweede tegenstrijdigheid betrekking heeft op het feit dat verzoeker in dringend beroep beweerde dat hij op 7 augustus 2000 werd opgepakt door de staatsveiligheid (verhoor CGVS, p. 11 en p. 15), terwijl zijn echtgenote tijdens hetzelfde verhoor beweerde dat verzoeker nooit door de staatsveiligheid werd opgepakt (verhoor CGVS, p. 7); dat de derde tegenstrijdigheid betrekking heeft op de omstandigheid dat verzoeker tijdens het verhoor in dringend beroep verklaarde dat hij vier tot vijf maal werd opgeroepen door de UVD, zijnde de politie die bevoegd is voor heel het grondgebied Kirgizstan (verhoor CGVS, p. 18); dat zijn echtgenote in dit verband verklaarde dat verzoeker nooit werd opgeroepen door de politie (verhoor CGVS, p. 7);

Overwegende dat verzoeker voornoemde tegenstrijdigheden niet weerlegt in zijn verzoekschrift; dat hij op bladzijde drie van zijn verzoekschrift verklaart dat hij geen lid werd van de partij Arnamysh; dat het motief om geen lid te worden de angst voor de politie zou zijn; dat bijgevolg het feit blijft bestaan dat verzoeker geen lid is van de partij Arnamysh; dat hij bijgevolg geen beroep kan doen op de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève wegens zijn lidmaatschap van een politieke partij;

Overwegende dat verzoeker in verband met de vernietigde reispassen aanvoert dat zijn echtgenote verklaarde dat zij werden vernietigd door een man en dat zij bijgevolg niet heeft verklaard dat de reispassen werden vernietigd door verzoeker; dat de identiteit van de persoon die de reispassen zou hebben vernietigd, niet de kern raakt van verzoekers asielrelaas en in het geheel van de motieven van de bestreden beslissing een overtollig motief uitmaakt; dat bijgevolg het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de bewijswaarde van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken voor wat dit overtollig motief betreft, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

Overwegende dat met betrekking tot de argumentatie van verzoeker betreffende de bewijswaarde van het verhoorverslag van zijn echtgenote opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken, uit dat verslag blijkt dat zijn echtgenote werd bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en dat zijn echtgenote het verhoorverslag als geheel heeft ondertekend, daarbij aangevend dat “de hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn” en “in overeenstemming met de inlichtingen” die zij heeft gegeven; dat het de echtgenote van verzoeker op dat ogenblik vrij stond om opmerkingen te maken over het verhoor of over de objectiviteit van de vertaling; dat de echtgenote van verzoeker dat evenwel niet heeft gedaan;

Overwegende dat het “algemeen voorbehoud” dat de echtgenote van verzoeker heeft gemaakt in haar dringend beroepsschrift en tijdens het interview voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de bewijskracht van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantast; dat hetzelfde geldt voor verzoeker;

Overwegende dat met betrekking tot het argument van verzoeker dat de notities van het interview met zijn echtgenote op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet tegenstelbaar zijn, vermits hij de tekst ervan nooit heeft goedgekeurd, het vermoeden geldt, tot bewijs van het tegendeel, dat in het verslag van de jurist van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt opgenomen wat de asielzoeker heeft verklaard, aangezien de jurist die het interview afneemt in zijn hoedanigheid van afgevaardigde en vertegenwoordiger van de Commissaris-generaal optreedt als een beëdigd ambtenaar die er alle belang bij heeft, gelet op zijn statuut, om de verklaringen van de asielzoeker zo precies en volledig mogelijk te noteren; dat het bewijs van het tegendeel noch door verzoeker, noch door zijn echtgenote wordt geleverd; dat bovendien de jurist die optreedt in voornoemde hoedanigheid er geen belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling onjuist zouden worden weergegeven; dat tenslotte uit het administratief dossier blijkt dat zowel het interview afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ernstig en grondig is gebeurd; dat dit blijkt uit de inhoud van de interviews en uit de duur ervan; dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken voor wat verzoeker betreft drie uur heeft geduurd (cf. p. 10 van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken);

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift en ter zitting bij monde van zijn Advocaat heeft beklemtoond dat zijn echtgenote niets wist over de politieke activiteiten van verzoeker; dat zijn echtgenote evenmin wist dat verzoeker werd opgepakt door de staatsveiligheid en werd opgeroepen voor de UVD; dat de echtgenote van verzoeker daaraan toevoegt dat zij zulks niet wist omdat verzoeker haar daarover nooit iets vertelde, net zoals verzoeker nooit vertelde dat hij deelnam aan demonstraties en meetings van Arnamysh; dat desbetreffend verzoeker geen enkel bewijselement aanbrengt en dat het

bovendien niet aannemelijk is dat een echtpaar met zijn gezin, zijn land van herkomst verlaat zonder dat de echtgenote van dit echtpaar wordt ingelicht door de echtgenoot over de vluchtmotieven; dat culturele verschillen die verzoeker desbetreffend aanvoert niet overtuigen;

Overwegende dat wat verzoeker aanvoert op bladzijde vijf van zijn verzoekschrift in verband met de mogelijkheid waarover de autoriteiten beschikken om een strafklacht te doen herleven in praktisch elk strafrechtssysteem verankerd zit en vreemd is aan de criteria opgenomen in de Conventie van Genève;

Overwegende dat het argument van verzoeker dat hij de laatste maanden van zijn verblijf in Kirgizstan verschillende malen is verhuisd om aan de vervolgingen te kunnen ontsnappen en om zijn vlucht te kunnen voorbereiden, feitelijke grondslag mist, vermits verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verhoor CGVS, p. 1) verklaarde dat zijn laatste adres in Kirgizië gold van september 2000 tot aan zijn vertrek naar België (in de loop van juli 2001); dat hieruit minstens blijkt dat de vrees voor vervolging van verzoeker op het tijdstip van zijn vertrek geen actueel karakter meer vertoont;

Overwegende dat de ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging evenmin blijken uit de verwijzing naar de Oeigoerse afkomst van de echtgenote van verzoeker, vermits verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting die geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de asielaanvraag van verzoeker als bedrieglijk en kennelijk ongegrond te bestempelen niet onredelijk is; dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, steunend op het geheel van de verklaringen van verzoeker afdoende juridische en feitelijke overwegingen heeft opgenomen in zijn beslissing om haar te onderbouwen; dat verzoeker niet aantoonde dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout heeft begaan;

Overwegende dat het onderdeel van het enig middel dat betrekking heeft op de beweerde schending van artikel 6 van het EVRM en op de schending van “het algemeen principe van de rechten van verdediging”, niet ontvankelijk is, vermits verzoeker dit onderdeel niet uitwerkt in zijn verzoekschrift;

Overwegende dat het enig middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie april tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.